

havn og det skønnes — altsaa under en paa behørig Maade afholdt Forretning af dertil bestillede Mænd, jfr. § 41 — at Ladningen, eller den væsentligste Del af den, vilde blive fordærvet, dersom den skulde opbevares og sendes videre med Skibet, naar dets Reparation maatte blive fuldendt. At Befragteren under saadanne Omstændigheder maa have Ret til at redde sit Gods, forstaar sig af sig selv, men Spørgsmaalet er, hvad Befragteren, naar han vil udløse og disponere over Godset, skal betale til Bortfragteren. Som ovenfor ved § 151 bemærket, er det nemlig den almindelige Regel, at der skal betales fuld Fragt for det Gods, som bringes frem til Bestemmelsesstedet, selv om det er i bedærvet eller beskadiget Stand, og det udtales indirekte i § 151, at der ogsaa skal betales fuld Fragt for Gods, der under Rejsen sælges for Ejers Regning, det vil sige i hans Interesse, for at undgaa større Tab, navnlig ogsaa hvor Fordærvelse og Odelæggelse af Godset kunde befrygtes. Det er foraaavidt en Undtagelse fra den almindelige Regel, dersom i det her omhandlede Tilfælde Befragteren ikke skal betale fuld Fragt for det Gods, som han sælger eller paa anden Maade disponerer over i Nødhavnen for at undgaa, at det ved Opholdet der skal blive fordærvet. Men der er formentlig god Grund til at gøre en saadan Undtagelse, hvor det er det med Skibets Tilstandsfættelse bevirkede Ophold, som udsætter Godset i dets Helhed eller for den væsentligste Del for Fordærvelse og saaledes nødvendiggør dets Salg. Naar der i dette Tilfælde gives Befragteren Ret til at slippe med at betale Afstandsfragt, beregnet efter Reglerne i § 160, kan det ikke med Føje siges, at man tager for meget Hensyn til Befragteren og viser Ubillighed imod Skipperen. Det maa nemlig vel erindres, at Betingelsen er, at det er den hele eller dog den væsentligste Del af Ladningen, som er udsat for Bedærvelse; det er ikke tilstrækkeligt, at det er den væsentligste Del af det enkelt af flere Befragtere tilhørende Gods, som er udsat for Bedærvelse og derfor ønskes udleveret til fri Disposition; men det drejer sig om den hele eller den væsentligste Del af Ladningen. Og Forudsætningen er, at denne derfor i det hele bliver løsjet og Fragtforholdet i det hele hævet; derfor siges det ogsaa i Paragraffens sidste Punktum, at naar der er flere Befragtere, og nogen af dem forlanger Rejsen fortsat, kan den Befragter, som frygter for Bedærvelsen af sit Gods, ikke forlange Kontrakten hævet, om hans Gods end maatte udgøre den væsentligste Del, og den eller de protesterende Be-

fragteres Gods en mindre væsentlig Del af Ladningen i det hele. Naar imidlertid Fragtforholdet i det hele hæves og Skibet saaledes bliver frit og kan søge ny Fragt, ligger heri en Fordel for det, som i Forbindelse med Afstandsfragten vel maa kunne anses at fyldestgøre, hvad Bortfragteren billigvis kan have Krav paa i et Tilfælde som det omhandlede, hvor Skibet i saa lang Tid, til Stade for Befragteren, forhindres i at fuldføre den paatagne Rejse.

Idet man herefter skal gøre nogle Bemærkninger ved Lovforslagets §§ 165—168, der handle om Konkurrence mellem forskellige Eksemplarer af et Konnossement m. m., erindres om, hvad ovenfor, særlig ved §§ 134 og 144 er anført om Konnossementets Betydning som et til at lette Dispositionen over de paagældende Varer bestemt Omsætningspapir, paa hvilket Reglerne i Fdg. 9, Februar 1798 om den godtroende Erhververs Ret komme til Anvendelse. I Overensstemmelse med dette Konnossementets Djemed at lette Omsætningen af Varerne er det, naar den Retsoptattelse her har udviklet sig, at Ejendomsret over Varerne kan overdrages ved Overdragelse af Konnossementet, og at dette foraaavidt kan siges at repræsentere Varerne, uden at der til Erhvervelse af Ejendomsret over disse udfordres en Besiddelsestagselse af dem, og at fremdeles, naar særskilte Eksemplarer af et Konnossement, der ikke efter deres Indhold eller Betegnelse give en forskellig Ret — hvormer mere nedenfor — overdrages til forskellige Personer, den Erhverver faar den bedste Ret, til hvem et Eksemplar paa behørig Maade, jfr. § 134 2det Stykke, først er bleven overdraget. Naar Retten engang allerede er overdraget til en, kan den ikke paany gældig overdrages til en anden; den, til hvem et andet Eksemplar af Konnossementet senere maatte blive overdraget, maa derfor staa tilbage for den, til hvem Overdragelse tidligere er sket. Naar der i § 165 i denne Henseende bruges det Udtryk: „først er bleven affendt eller overleveret“, er det Meningen dermed at bevare det Spørgsmaal, om Overdragelsen først skal anses at være sket derved, at det paagældende Eksemplar er kommet Bedkommende i Hænde, eller allerede maa anses at være foregaaet ved Affendelsen, pr. Post eller Bud, naar ikke en Overleverelse fra Mand til Mand finder Sted. Den korrekte Besvarelse er utvivlsomt den, at Overdragelsesvilsen er bleven realiseret allerede ved Affendelsen; saa at altsaa et senere affendt endosseret Konnossements Eksemplar ikke kan give dets Modtager Fortrinnet fordi det paa